

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ—20 ΙΟΥΝΙΟΥ 2020

**ΚΥΡΙΑΚΗ
14 ΙΟΥΝΙΟΥ**

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ, Ματθ. 10: 32-33, 37-38, 19: 27-30
8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία**

**ΔΕΥΤΕΡΑ
15 ΙΟΥΝΙΟΥ**

ΑΡΧΗ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

**ΚΥΡΙΑΚΗ
21 ΙΟΥΝΙΟΥ**

**Έυαγγελικά Αναγνώσματα—
Έπιστολή— Ρωμ. 2: 10-16
Έυαγγέλιο— Ματθ. 4: 18-23**

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

**ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693**

**Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151**

**Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215**

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

**Κάθε ημέρα, στο
διάστημα**

04.00—06.00 μ.μ.,

**Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική**

Αγίου Εφραίμ του Σύρου

Άνθρωπε, απόφευγε την αμαρτία, όπως αποφεύγεις το στόμα του φιδιού. Η αμαρτία κυριαρχεί στο νου και εξουσιάζει την ψυχή μας.

Ο διάβολος είναι κακός δανειστής. Μας κάνει, να ξεχνάμε τις αμαρτίες μας, για να μην τις εξομολογούμεθα. Και μας πείθει, να τρέχουμε σε νέες αμαρτίες, γιατί τάχα δεν βλάπτουν. Με αυτές τις αμαρτίες μας δένει γερά. Με αυτές μας πουλάει και μας αγοράζει. Με αυτές μας κολακεύει και μας υποδουλώνει.

Όταν ελεγχόμαστε από τη συνείδηση μας, νιώθουμε αηδία. Τότε η μοναδική μας παρηγοριά είναι η ελπίδα της μετανοίας μας. Αλλά ενώ πάντοτε λέμε πως θα μετανοήσωμε, ουδέποτε μετανοούμε. Ξεγελιόμαστε από τον ολέθριο λογισμό, που μας λέει. «Έχεις καιρό».

Είμαστε ένοχοι, αδελφοί. Από την μια πιστεύουμε και ομολογούμε Χριστό, και από την άλλη δεν κάνουμε αυτά που μας προστάζει.

Αν, λοιπόν, συναισθάνεσαι ότι έχεις μέσα σου τραύματα λογισμών και πράξεων, γιατί αμελείς για τα κρυφά τραύματά σου;

Είναι πολλοί, που από ντροπή και αμέλεια κάνουν τα κρυφά πάθη τους αθεράπευτα. Στο τέλος θα το μετανιώσουν, γιατί δεν τα είπαν.

Πλησίασε, αδελφέ. Πέταξε από πάνω σου το βάρος των αμαρτιών σου. Βάλε τα δάκρυά σου πάνω στην σαπισμένη πληγή σου. Γιατί φοβάσαι τον Γιατρό; Για σένα σαρκώθηκε. Για σένα έγινε άνθρωπος. Για να σε γιατρέψει από τα τραύματά σου. Δεν είναι ούτε σκληρός, ούτε άσπλαχνος. Δείξε Του το τραύμα σου, προσφέροντας τα δάκρυα και τους στεναγμούς σου.

Τι ωφελήθηκες τόσο καιρό κάνοντας την αμαρτία; Μέχρι τότε θα εναντιώνεσαι στον Δημιουργό σου και στα προστάγματά Του;

Έπεσες; Μην απελπιστείς. Σήκω. Έχε θάρρος. Πρόσπεσε στον Βασιλέα της δόξης Χριστό. Και εξομολόγησου τις αμαρτίες σου, γιατί είναι Οικτίρμων και Πολυεύσπλαχνος.

Είναι πολύ εύκολο να συναντήσεις τον Ουράνιο Βασιλέα. Δεν θα σε εμποδίσουν ούτε στρατιώτες, ούτε υπηρέτες, ούτε φύλακες. Ούτε δώρα χρειάζονται, ούτε ειδική άδεια για την συνάντηση.

Αν θέλεις, αμέσως βρίσκεσαι μπροστά Του. Γιατί είναι αμνησίκακος, Φιλάνθρωπος. Ο Θεός των μετανοούντων. Ο Ιατρός των ψυχών και των σωμάτων. Η ελπίδα των απελπισμένων. Η βοήθεια των αβοηθήτων. Η οδός της ζωής.

Προσεύχου. Εξομολόγησου. Μετανόησε. Ο Κύριος δέχεται τα δάκρυα και τους στεναγμούς, εκείνου που μετανοεί ειλικρινά. Να λοιπόν, έχει ανοιχθεί η θύρα της μετανοίας. Φρόντισε, τρέξε, πριν κλείσει. Ο Θεός δεν σου δίνει καιρό για να αμελείς. Ούτε η θύρα της μετανοίας καθώς σε βλέπει ράθυμο, ανέχεται την δική σου καταφρόνηση. Ο καιρός της μετανοίας είναι λίγος. **Τι περιμένεις λοιπόν;**

«ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε. δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε»

Μτ 10,8)

Σήμερα, όπως είναι γνωστό, είναι η Κυριακή των Αγίων Πάντων, κατά την οποία εορτάζουμε τη μνήμη όλων των Αγίων της Εκκλησίας μας. Την εορτή αυτή, μετά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος την οποία εορτάσαμε την περασμένη Κυριακή, οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας την καθόρισαν θέλοντας κατά κάποιο τρόπο να δείξουν τι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος ενήργησε στο ανθρώπινο γένος. Το ότι δηλαδή ανθρώπους, όπως είμαστε και εμείς, το Άγιο Πνεύμα, εν Χριστώ, δηλαδή μέσα στην Εκκλησία, τους καθάρισε, τους αγίασε, και τους ανέβασε στο Θεό Πατέρα· άλλους μεν με το μαρτύριο του αίματος άλλους δε με το μαρτύριο της συνειδήσεως. Όλους με την πίστη την «δι' αγάπης ἐνεργουμένη».

Κατέβηκε το Άγιο Πνεύμα και ανέβασε τον χοϊκό άνθρωπο. Αμαρτωλό μεν μετανοημένο δε. Και βέβαια μεταξύ των αγίων πρωτεύουσα θέση κατέχουν οι άγιοι Απόστολοι, και μάλιστα οι Δώδεκα, των οποίων τη Σύναξη, δηλαδή τη λειτουργική συγκέντρωση των πιστών, επιτελεί, καθώς τη χρονιά αυτή συνέπεσε, επίσης σήμερα η Εκκλησία μας και σε αυτούς, δηλαδή στους δώδεκα μαθητές, αναφερόταν το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα.

Ο Κύριός μας όταν τους απέστειλε για πρώτη φορά σε ιεραποστολική περιοδεία τους παρήγγειλε, απ' ενός μεν να κηρύττουν ότι πλησίαζε η βασιλεία των ουρανών, απ' ετέρου δε τους έδωσε διάφορα χαρίσματα· την εξουσία κατά πνευμάτων ακαθάρτων, δηλαδή να διώχνουν δαιμόνια, να θεραπεύουν ασθενείς, να καθαρίζουν λεπρούς, να ανασταίνουν νεκρούς.

Βλέπουμε λοιπόν ότι τα χαρίσματα που έδωσε ο Χριστός μας στους μαθητές του συνδέονταν άμεσα με το κήρυγμα της βασιλείας των ουρανών. Τα υπερφυσικά αυτά χαρίσματα δεν δόθηκαν απλώς για κάποιες ευεργεσίες, αλλά ήταν "σημεία", σημάδια, αποδείξεις, ότι ήλθε στον κόσμο η βασιλεία αυτή.

Αλλά τι είναι αυτή η βασιλεία των ουρανών, ή όπως λέγεται αλλού, η βασιλεία του Θεού;

Όταν λέμε βασιλεία κάποιου επίγειου άρχοντα, βασιλέα, εννοούμε τη δύναμη και την ενέργεια με την οποία εξασκεί την εξουσία του. Έτσι και όταν λέμε βασιλεία του Θεού, εννοούμε την υπερφυσική, την δύναμη και ενέργεια του Θεού με την οποία δημιουργήσε τον ορατό και αόρατο σε μας κόσμο, προνοεί γι' αυτόν, τον κρατά στην τάξη, αλλά και όταν θέλει θαυματουργεί και αγιάζει τα πλάσματά του εκείνα που μπορούν να αγιαστούν.

Αυτή τη θείκη δύναμη και ενέργεια την έδωσε ο Κύριός μας δωρεάν, εξ' ου και χάρις, στους μαθητές του, για να διώχνουν δαιμόνια, να θεραπεύουν αρρώστους, να ανασταίνουν νεκρούς. Έτσι τα θαύματα του Χριστού και των Αποστόλων, αποτελούσαν εκδηλώσεις, φανερώσεις της χάριτος του Θεού, και απεδείκνυν ότι ήλθε η βασιλεία των ουρανών. Δεν ήταν απλές φιλανθρωπικές εκδηλώσεις, αλλά είχαν βαθιά θεολογική και σωτηριολογική σημασία.

Τα χαρίσματα αυτά του Αγίου Πνεύματος δεν δόθηκαν αποκλειστικά στους αγίους Αποστόλους, αλλά δόθηκαν και δίδονται σ' όλη την Εκκλησία, σε όλα τα πραγματικά της μέλη.

Ο απ. Παύλος τα αναφέρει στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του, και μάλιστα με μια ιεραρχική σειρά. Το κατώτερο, αλλά και η βάση όλων των άλλων χαρισμάτων, είναι τα «γένη γλωσσών», τα οποία δεν είναι οι άναρθρες και ακατάληπτες κραυγές των Πεντηκοστιανών και άλλων αιρετικών, αλλά το χάρισμα συνεννοήσεως μεταξύ ανθρώπων που μιλούν διαφορετικές γλώσσες ή κατά άλλη εκδοχή η αδιάλειπτη προσευχή την οποία ενεργεί το Άγιο Πνεύμα στην καρδιά του ανθρώπου. Πάνω από τα γένη γλωσσών, είναι τα χαρίσματα της διοικήσεως της Εκκλησίας, της προστασίας των ορφανών, χηρών και πτωχών, των θεραπειών, των διαφόρων άλλων θαυμάτων, της διδασκαλίας, στην κορυφή δε των χαρισματούχων βρίσκονται οι απόστολοι, οι οποίοι έχουν όλα τα χαρίσματα και αποτελούν το θεμέλιο της Εκκλησίας.

Γνωρίζουμε ότι άλλο είναι η αξία και άλλο το αξίωμα. Το αξίωμα είναι κάτι που δίνεται από έξω και δεν δίνει πραγματικά αξία στον άνθρωπο, διότι δεν αλλάζει την ποιότητά του. Απλώς δίνεται για τη διακονία της κοινωνίας.

Αλλά και τα χαρίσματα που δίνει ο Θεός, δεν τα δίνει για να τα καμαρώνει ο άνθρωπος, πολύ δε περισσότερο για να τα εκμεταλλεύεται ιδιοτελώς. Τα δίνει «πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων» για τη διακονία της Εκκλησίας και της κοινωνίας.

Βέβαια, κατά κανόνα, ο Θεός δίνει κάποιο υπερφυσικό χάρισμα, εκεί που υπάρχει κάποια αντίστοιχη ανθρώπινη αρετή. Π.χ. δίνει το χάρισμα των ιαμάτων, της θεραπείας διαφόρων ασθενειών, σε ανθρώπους που έχουν σε μεγάλο βαθμό τη φυσική αρετή της φιλανθρωπίας.

Αλλά και εδώ πρέπει να διακρίνουμε μεταξύ της αρετής του ανθρώπου και του υπερφυσικού θείου χαρίσματος. Αν και το υπερφυσικό χάρισμα ως θείκη ενέργεια έχει ανυπολόγιστη αξία, εν τούτοις, δεν προσδίδει αξία σ' αυτόν που το κατέχει. Σημασία για τον άνθρωπο έχει εκείνο που ο ίδιος είναι, και όχι τα εξωτερικά χαρίσματα. Εκείνο που δίνει αξία στον άνθρωπο είναι η αρετή και σε τελευταία ανάλυση η βασιλεία και το επιστέγασμα των αρετών, που είναι η αγάπη. Η αγάπη είναι το μεγαλύτερο και σημαντικότερο χάρισμα. Χωρίς αυτή, όσα και όποια άλλα χαρίσματα και αξιώματα κι' αν έχει ο άνθρωπος, δεν είναι τίποτε. «Ἐὰν τὰς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὅρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι».

Αλλά ποια είναι η αγάπη η οποία δίνει πραγματική αξία στον άνθρωπο;

Μας την περιγράφει παρακάτω ο πρωτοκορυφαίος Απόστολος. Κύριο χαρακτηριστικό της η ανιδιοτέλεια. Η αληθινή αγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς». Δεν επιδιώκει το συμφέρον.

Δεν είναι ακόμη ένα απλό γλυκερό συναίσθημα αλλά θυσία. Τέτοια είναι η αγάπη του Χριστού, τέτοια πρέπει να είναι και η αγάπη του ανθρώπου. Και αυτή η θυσία συνήθως παίρνει τη μορφή της υπομονής. Η αγάπη «πάντα ὑπομένει». Υπομένει τον κόπο και τον πόνο προκειμένου να κάνει το θέλημα του Θεού αλλά και να σηκώσει αγγύγια και με ευχαριστία όσα θλιβερά επιτρέπει αυτός να έλθουν στην καθημερινή μας ζωή.

Συνήθως, ζηλεύουμε, ποθούμε και επιδιώκουμε αξιώματα και χαρίσματα. Αυτά όμως χωρίς την αγάπη, είναι ανώφελα και επιζήμια.

Ας ποθήσουμε, αλλά και ας βαδίσουμε την «καθ' ὑπερβολὴν ὁδόν» της ανιδιοτελούς της θυσιαστικής αγάπης. «Υμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν». Μας δόθηκε το χάρισμα όχι μόνο να πιστεύουμε στο Χριστό αλλά και να πάσχουμε γι' αυτόν.

Αυτό το κατ' ἐξοχὴν χάρισμα, που δίνει ο Κύριος σ' αυτούς που αγωνίζονται και κοπιάζουν, η πραγματική αγάπη, κάνει τον άνθρωπο να ομοιάζει με αυτόν και να ζει στον παράδεισο.

Μ' αυτό το χάρισμα της αγάπης αξιοποιούνται και τα οποιαδήποτε άλλα χαρίσματα και αξιώματα, προς οικοδομή του σώματος της Εκκλησίας, όφελος της κοινωνίας, και δόξα του δωρεοδότου Κυρίου. Αμήν.